

[Justitsministeren.]

Resultatet af et Kompromis, men jeg kan egentlig ikke se, at det er saare udflydende. Det er mig ret ligegyldigt, om der staar, at Offentligheden vil være til Hinder for Sagens Oplysning, eller der staar: paa afgørende Maade vil være til Hinder. Jeg ser saaledes paa det, at adskillige af disse Ændringer, som man fra radikal Side har opfattet som Forbedringer, er svækkende over for det, der stod i Forvejen, for det er meget stærkere, naar der staar „er til Hinder for Sagens Oplysning“, end naar der staar „paa afgørende Maade er til Hinder“. Men det faar saa Domstolene afgøre, hvem der har Ret i sit Syn.

Med Hensyn til de Indvendinger, den ærede Ordfører for Venstre gjorde over for Politiets her stærkt indskrænkede Adgang til Ransagning, tør jeg maaske henvise til Retsplejeudvalgets Udtalelse, der findes i Betænkningen.

Jeg havde tænkt mig, det var muligt at undgaa Spørgsmaalet om Telefonaflytning her i Dag, ikke for min Skyld, men af Hensyn til Tiden. Men da et Par ærede Medlemmer, derunder den ærede Ordfører for Venstre, har været inde paa dette Spørgsmaal, vil jeg gerne fremsætte et Par Bemærkninger, ogsaa rettet til den ærede Ordfører for Kommunerne. Over for denne vil jeg straks protestere mod en Insinuation mod min Forgænger i Embedet. (*Aksel Larsen*: Det var ingen Insinuation!). Det kan umuligt for mig tænkes at være andet, da det ærede Medlem af Landstinget, forhenværende Justitsminister Rytter, paa det voldsomste har angrebet mig for Paastanden om, at der overhovedet skete Telefonaflytning i hans Tid; det var kun sket en eneste Gang, og det kan vel ikke være den omfattende Hosten og Harken, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen nu omtalte; ellers havde Justitsminister Rytter udtrykkeligt udstedt et Forbud mod Telefonaflytning. Der er ganske vist ingen i Justitsministeriet, der kender noget til dette Forbud, og det har ikke givet sig Udtryk i nogen Akt i Justitsministeriet. Men derfra og til at betvivle Rigtigheden af den ærede Landstingsmands Paastand er der dog et mægtigt Spring.

Om Telefonaflytning i øvrigt vil jeg gerne til den ærede Ordfører for Venstre, der sagde, at hver ærlig Demokrat maa kræve dette Forhold legaliseret, sige, at saa er jeg jo en ærlig Demokrat i Modsætning til de foregaaende Justitsministre, der fra 1914 til Dato ikke har sørget for at faa Forholdet legaliseret. Jeg har for det første

sørget for gennem en Instruks, som i øvrigt er udstedt ikke af Justitsministeriet, men af Ministeriet for offentlige Arbejder i 1938, at faa lagt dette Spørgsmaal ind i ganske faste Rammer, og da man heroverfor siger, at det ikke er tilstrækkeligt betryggende, siger jeg: Vel, saa skal man faa en Lovordning. Jeg sagde senest i Søndags i et Radioforedrag, at det skal blive lovordnet, og Forslaget skal komme ved første Lejlighed. Jeg har ogsaa oplyst dette over for det høje Landstingsudvalg, som spurgte, om jeg ikke kunde tænke mig at lovordne Forholdet ved denne Lejlighed. Jeg maatte dertil svare i Overensstemmelse med de Krav, som Oppositionen altid stiller til mig: Nej, det kan jeg ikke, allerede af den Grund, at Forslag om saadanne Ændringer i Retsplejeloven er tilstillet Retsplejeudvalget, men saa snart jeg faar Retsplejeudvalgets Svar, skal der blive stillet Forslag herom. Altsaa, fra 1914 har det været Praksis, at ikke alene de 3 højeste Politiembedsmænd, som findes omtalt i Instruksen af 1938, men ogsaa Departementschefen i Justitsministeriet og flere Embedsmænd i Udenrigsministeriet havde Ret til at forlange Telefonaflytning, naturligvis inden for deres embedsmæssige Opgaver og i øvrigt kun, naar det drejede sig om alvorlige Forbrydelser, jfr. Straffelovens § 141. Dette er indskrænket af mig. Instruksen af 1938 om Telefonaflytning for disse Politiembedsmænd har aldrig været benyttet i Praksis, men i samme Øjeblik man udtrykker sine Betænkeligheder ved den gældende Ordning, er jeg villig til at ændre den. Det er taget under Overvejelse i Justitsministeriet, er forelagt eller vil blive forelagt Retsplejeudvalget, og der vil komme en Lovbestemmelse desangaaende. Hvad er der saa at angribe den nuværende Justitsminister for? Hvad Mening er der i i Forhold til hans Forgænger at komme med Bemærkninger om, at enhver ærlig Demokrat maa kræve Forholdet legaliseret? Ikke desto mindre behandles jeg ogsaa i denne Sag baade af ærede Ordførere og i Pressen paa en Maade, som er ganske uanstændig.

I Venstres Hovedorgan staar der, at Justitsministeren ikke vil drøfte Telefonaflytning. Det var om Forhandlingerne i Landstinget, hvor jeg udtrykkeligt har givet samme Besked som i Dag, at Spørgsmaalet er under Overvejelse og vil komme frem, saa snart der overhovedet er Mulighed for det. Men endnu værre og endnu mere taabelig er en ledende Artikel i Aften-Berlingen i Forgaars, tror jeg det var. Jeg maa med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier. Jeg kaldes i den